

Jaunimo paaukijimo Jėzaus Širdžiai prasmė

VATIKANAS, 2011 m. liepos 13 d. (ZENIT.org).- Benediktas XVI, vykstant Pasaulio Jaunimo dienoms, per vigiliją šeštadienį, rugpjūčio 20 d., Madrido Quattro Venti aerodrome paaukos visą pasaulio jaunimą Jėzaus Širdžiai.

Štai katechezė, kurią PJD organizatoriai parengė šia proga. (<http://www.madrid11.com>)

* * *

Šios katechezės tikslas – padėti jauniems žmonėms pasiruošti Jaunimo paaukijimui Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai, kurį atliks Popiežius Benediktas XVI per artėjančias Pasaulio Jaunimo dienas. Katechezė iš trijų dalių. Pirmoji – pažvelgimas į Popiežiaus žinią, skirtą Pasaulio Jaunimo dienai, Jėzaus Širdies perspektyvoje. Antroji – trumpa pamaldumo į Jėzaus Širdį istorija. Trečioji – paaiškinimas, kam reikalingas pasaulio jaunimo paaukijimas Jėzaus Širdžiai.

I – „Iš žmogaus širdies į Dievo Širdį“

Nusileidę į savo širdies gelmes, visi atrandame tą patį troškimą: norime būti laimingi. Ir klausiamo savęs: o kur ir kaip rasti laimę? Patirtis mums sako, kad žmogus suranda laimę tada, kai būna pasotintas amžinybės ilgesys, kurį jis nešiojasi savo širdyje. Tai mums primena ir Popiežius savo žinioje: „Žmogus tikrai sukurtas tam, kas didu, sukurtas begalybei“ (*Benediktas XVI, Žinia Pasaulio Jaunimo dienai 2011 m. Madride*). Ženkime kitą žingsnį. Begalybės troškimas, slypintis žmoguje, – tai troškimas būti mylimu tokia Meile, kuri neturi ribų. O kur rasti tokią Meilę? Atsakymą į šį klausimą mums duoda dieviškasis Apreiškimas: „Dievas yra Meilė“. Dievas mums apsireiškė kaip Meilė – begalinė, amžina, asmeniška ir gailiatinga, tokia, kuri visiškai atliepia laimės troškimui, esančiam kiekvieno žmogaus širdyje. Todėl Popiežius mums primena: „Dievas yra gyvybės versmė; jį panaikinti reikėtų atskirti save nuo tos versmės ir neišvengiamai atsisakyti pilnatvės ir džiaugsmo: „Kūrinys be Kūrėjo pranyksta“ (Vatikano II Susirinkimas. *Gaudium et spes*, 36)“ (*Žinia PJD*). Tai įrodo daugybė nesėkmingų bandymų mūsų visuomenėje sukurti „rojų žemėje“, Dievą paliekant nuošalyje.

Žmogaus širdies problema galutinai išsprendžiama tik susitikus su Dievo Širdimi. Apie tai kalba Šv. Augustinas: „Viešpatie, sukūrei mus sau, ir nerami mūsų širdis, kol neras atilsio tavėje“. Neramybė, apie kurią užsimena Šventasis iš Hiponos, tai sunkumai „siekiant“ Meilės, kaip pasekmė to, kad esame kūriniai: esame baigtiniai ir, dar daugiau, esame nusidėjėliai. Vėl ir vėl suklumpame ant savo egoizmo, savo nesutvarkytų aistrų, trukdančių mums pasiekti šią Meilę, akmenis. Žmogaus širdžiai „reikėjo“ širdies, kuri būtų „jo lygyje“ ir tuo pačiu būtų visagalė, kad ištrauktų jį iš baigtinumo ir nuodėmės. Jėzuje Kristuje Dievas atėjo pas žmogų ir pamilo mus „žmogaus širdimi“. Žmogaus širdies susitikime su Jėzaus Širdimi įvyko Atpirkimo slėpinys: „Dievas nuo begalinio savo meilės horizonto panorėjo įeiti į istorijos rėmus ir į žmogaus padėtį, prisiėmė kūną ir širdį, kad galėtume kontempliuoti ir atrasti Begalybę baigtinume, neregimą ir neapsakomą Slėpinį žmogaus, Jėzaus Nazariečio, Širdyje“ (*Benediktas XVI, Viešpaties Angelas, 2008 m. birželio 1 d.*).

Galutinis šios Meilės apreiškimas mums buvo duotas Kryžiuje. Dievo meilė mums priėjo „ribą“, atiduodama gyvybę. Ant Kryžiaus kareivio ietimi atvertoje Jėzaus Širdyje randame didžiausią įrodymą, kiek ir kaip myli Dievas. Dar kartą prisiminkime, ką sako Popiežius savo žinioje: „Iš Jėzaus širdies, perdurtos ant kryžiaus, ištryško dieviškasis gyvenimas“ (*Žinia PJD*). Ir taip nuo kryžiaus Jėzus perkeičia mūsų „akmeninę“ širdį, sužeistą nuodėmės, į „kūninę“ širdį, tokią, kaip jo: mums dovanoja savo meilę ir tuo pačiu mus įgalina mylėti ta pačia jo meile.

Iš gyvo, prisikėlusio Jėzaus Širdies ištrykšta versmė, iš kurios žmogus turi nuolat gerti, kad numalšintų savo begalinį troškulį mylėti ir būti mylimu. Todėl kaip tik per tokį asmeninį bendravimą „iš širdies į širdį“ žmogus gyvena „išsisknijęs Kristuje, ant jo statosi ir tvirtėja tikėjimu“ (plg. Kol 2, 7).

Šventumo esmė – visiškai pasinerti į šią meilės srovę, kuri trykšta iš Jėzaus Širdies. „Kardinolo Newmano moto „Cor ad cor loquitur“ („Širdis kalba širdžiai“) mums padeda geriau suprasti jo skelbtą krikščioniškojo gyvenimo viziją, pasak kurios krikščionio gyvenimas – tai visų pirma šventumo siekimas, išgyvenamas kaip giliausias žmogaus širdies troškimas būti intymioje vienybėje su Dievo Širdimi“ (*Benediktas XVI, Homilija Kardinolo Newmano beatifikacija*)

II – „Štai širdis, kuri taip pamilo žmones“

Bėgant amžiams Bažnyčia nuolat gilinosi į Švenčiausiosios Jėzaus Širdies garbinimo prasmę. Daugybė vyrų ir moterų kontempliuodami pervertos Širdies atvaizdą atrado veiksmingą būdą, kaip pilnai susitapatinti su Kristumi ir taip pasiekti šventumo aukštumas.

Tarp jų ypatingai prisimename Šventąją Margaritą Mariją Alacocque (1647-1690), Paray-le-Monial Vizitiečių vienuolyno seserį, kuriai Jėzus apsireiškė Eucharistijoje, atskleisdamas savo Širdies slėpinį: „Štai širdis, kuri

taip pamilo žmones, o iš jų sulaukia tik nedėkingumo ir įžeidimų“. Visą savo gyvenimą Šventoji Margarita mokė mylėti Jėzaus Širdį, praleidžiant su Juo, esančiu Eucharistijoje, Šventąją Valandą, pasiaukoti Jėzaus Širdžiai ir daryti mažus meilės darbus atsisteisimui už nuodėmes. Ji taip pat platino Pirmųjų mėnesio penktadienių praktiką: išpažintį ir komuniją kaip atsilyginimą už nuodėmes. Palaimintasis Pijus IX 1864 m. ją paskelbė palaimintąja, o Benediktas XV kanonizavo 1920 m. Jos minėjimas švenčiamas spalio 16 d.

Kartu su ja prisimename Šventąjį Klaidijų de la Colombiere S.J. (1641-1682). Jis buvo Šventosios Margaritos Marijos dvasios tėvas. Šis kunigas gavo įpareigojimą kuo plačiau paskleisti Kristaus Širdies meilės žinią. Jo dėka Jėzuitų ordinas prisėmė pareigą platinti pamaldumą į Jėzaus Širdį.

Šių apsišaukimų aidas Bažnyčios gyvenime buvo toks gyvas, kad Palaimintasis Pijus IX 1856 m. visoje Bažnyčioje įsteigė Švenčiausiosios Jėzaus Širdies šventę, o popiežius Leonas XIII 1899 m. paaukojo žmoniją Švenčiausiajai Širdžiai. Tuo laiku gimė šimtai vienuolinių kongregacijų, atsidavusių jaunimo ugdymui, senų žmonių ir ligonių globai, misijoms. Jos visos pirmiausia rėmėsi Jėzaus Širdies dvasingumu. Per visą dvidešimtąjį amžių Aukščiausieji Ganytojai nuolat kvietė kreiptis į Jėzaus Širdį, kaip „į pagrindinį ženklą ir simbolį tos meilės, kuria dieviškasis Atpirkėjas nepaliaujamai myli amžinąjį Tėvą ir visus žmones“ (*Pijus XII, Enciklika „Haurietis Aquas“*).

Šiandien Jėzaus Širdies kontempliavimas Bažnyčioje pražysta naujais keliais į šventumą ir yra vilties žinia mūsų laikų žmonėms, kuriems taip reikia dieviškojo gailestingumo, kad „ant griuvėsių, susikaupusių dėl neapykantos ir smurto, iškiltų meilės civilizacija, Kristaus Širdies Karalystė“ (*Jonas Paulius II, žinia Jėzaus Draugijos Generaliniam Prepozitui t. Peter Kolvenbach, 1986 m. spalio 5 d.*).

III. Pasiaukoti Jėzaus Širdžiai, kad liktume „įsišakniję Kristuje ir tvirti tikėjime“ (plg. Kol 2, 7)

Pasiaukojimas Jėzaus Širdžiai – tai aktas, kuriuos mes, pasaulio jaunimas, vadovaujami Šventojo Tėvo, norime su pasitikėjimu nukreipti savo žvilgsnį į Jėzų Kristų, kad jis padėtų mums gyventi „įsišaknijus jame ir tvirtiems tikėjime“ (plg. Kol 2, 7).

Tai reiškia išgyventi savo širdyje mylimojo mokinio patirtį, kai jis, kontempliuodamas ant kryžiaus atvertą Jėzaus Širdį, patiki jo meile ir tampa jos liudytoju: „Regėjusis tai paliudijo“ (Jn 19, 35).

Todėl tai yra visų pirma tikėjimo aktas. Šventojo Tėvo kvietimas pasiaukoti Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai – tai kvietimas paaukoti jam mūsų tikėjimą: „Tvirtai tikime, jog Jėzus Kristus paaukojo save ant kryžiaus, kad dovanotų mums savo meilę; savo kančia jis prisiėmė mūsų kančias, mūsų nuodėmes, gavo mums atleidimą ir sutaikino su Dievu Tėvu, atverdamas kelią į amžinąjį gyvenimą“ (*Žinia PJD*). Visa tai išpažįstame ne tik dėl to, kad žinome tas tiesas, kuriomis tikime, bet ir todėl, kad tai yra mūsų asmeninio ryšio su Kristumi, kilusio iš pasitikėjimo Jo Širdies Meile, vaisius. Dar daugiau, šį savo tikėjimą mes išpažįstame vienybėje su Šventuoju Tėvu, vyskupais ir Bažnyčios ganytojais, parodydami, kad „mūsų asmeninis tikėjimas į Kristų, gimęs iš dialogo su juo, yra susijęs su Bažnyčios tikėjimu“ (*Žinia PJD*). Kristaus Širdies plakimas yra girdimas būtent Bažnyčios Širdyje.

Antra, tai yra vilties aktas. Popiežius paaukoja Švenčiausiajai Širdžiai ne tik kiekvieną iš mūsų, bet paaukoja Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai „visą pasaulio jaunimą“. Šiandienos jaunimas yra Bažnyčios ir žmonijos ateities viltis. Šiuo pasiaukojimu mes, jauni žmonės, kartu su Popiežiumi norime patvirtinti, kad „be iš numirusių prisikėlusio Jėzaus negali būti jokio išgelbėjimo! Jis vienintelis gali išlaisvinti pasaulį iš blogio ir leisti augti mūsų visų trokštamai teisingumo, taikos ir meilės Karalystei“ (*Žinia PJD*). Susijungę „vienintelėje Širdyje“, mes meldžiamės kartu su visa Bažnyčia: „Ateik, Viešpatie Jėzau!“, padėk mums, trečiojo tūkstantmečio jauniems žmonėms, būti Meilės civilizacijos kūrėjais, o ji statydinama ten, kur „individai ir tautos priima Dievo buvimą, garbina jį tiesoje ir klausosi jo balso“ (*Žinia PJD*).

Ir trečia, pasiaukojimas yra meilės aktas. Mes, trečiojo tūkstantmečio jaunimas, kaip Šventasis Tomas, norime „apčiuopiamai palytėti Jėzų, ištiesti ranką į jo kančios ženklus, jo meilės ženklus“ (*Žinia PJD*). Per šį pasiaukojimą mes „paliečiame Jėzų“, atnaujindami savo Krikšto malonę, kuria buvome panardinti į šią Meilę. Mumyse sustiprėja troškimas nuolat gerti iš dieviškojo gyvenimo šaltinių – sakramentų, ypač Eucharistijos ir Atleidimo sakramento. Galiausiai pradėdame matyti jo gailestingą žvilgsnį, kad galėtume visada pagelbėti labiausiai vargstantiems bei ligoniams ir taip tapti jiems juntamu Dievo Meilės ženklu.

Kaip mylimasis Jėzaus mokinys, taip ir mes esame kviečiami „pasiimti Mariją į savo namus“. Pasiaukojame Jėzaus Širdžiai per ypatingą tarpininkę – Mariją. Ji, „priėmusi su tikėjimu Dievo Žodį“, moko mus patikėti Meile, atsiduoti Jai ir būti Jos liudytojais savo broliams.